

Sygn. akt V CSK 442/18

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa T. S.

przeciwko Gminie i Miastu J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 kwietnia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 26 kwietnia 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

1) zezwala pełnomocnikowi powódki na złożenie pisma procesowego z dnia 25 marca 2019 r.,

2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od skarżącej na rzecz powódki 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej Gminy J. od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 26 kwietnia 2018 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 3 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in.

postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, www.sn.pl). Skarżącą obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, www.sn.pl).

Skarżąca podniosła także, że w niniejszej sprawie zachodzi nieważność postępowania wywołana niedopuszczalnością drogi sądowej.

Wszystkie powyższe przesłanki zostały związane z nieobowiązującym już art. 90 ust. 11 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (aktualnie t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1457 z późn. zm.), zgodnie z którym przyznanie dotacji, o których mowa w art. 90 ust. 1a-8, stanowi czynność z zakresu administracji publicznej, o której mowa w art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Regulacja ta zdaniem skarżącej kreuje zagadnienie prawne i wymaga wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie sądów, odnoszące się do kwestii dopuszczalności drogi sądowej. Ponadto, zachodzi niedopuszczalność drogi sądowej, skoro rozpoznano sprawę, która nie należy do właściwości sądów powszechnych.

Problem dopuszczalności drogi sądowej do dochodzenia roszczeń o zapłatę dotacji na podstawie art. 90 ustawy o systemie oświaty za okres poprzedzający wejście w życie ustawy z dnia 23 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty (Dz. U. z 2016 r., poz. 1010 ze zm.) został już wyjaśniony i twierdząco przesądzony przez Sąd Najwyższy (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 30 sierpnia 2018 r., sygn. akt V CSK 135/18 i powołane w jego uzasadnieniu orzecznictwo, ponadto postanowienia SN z dnia 5 października 2018 r., sygn. akt V CSK 173/18, z dnia 11 grudnia 2018 r., sygn. akt V CSK 277/18, z dnia 7 lutego 2019 r., sygn. akt V CSK 335/18, www.sn.pl). Zatem w niniejszej sprawie, w której roszczenie powódki obejmuje zapłatę dotacji za 2012 r., nie zachodzi potrzeba wyjaśnienia tego problemu, a przyjęty w orzecznictwie Sądu Najwyższego kierunek jego wykładni potwierdza dopuszczalność drogi sądowej.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.